

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

NGƯỜI YÊU CỦA ĐẠI ĐẾ

Có người đàn bà nào ngồi trong một cỗ xe xinh đẹp của hoàng gia, lại bên cạnh là một vị hoàng đế, mà không ngất ngây sung sướng và hãnh diện? Nhưng lạ lùng làm sao, người đàn bà này tuy trẻ đẹp mà vẻ mặt vô cùng ảm đạm, tâm sự nặng chình chịch, nên không còn cảm giác sung sướng nào bên cạnh một quân vương.

Dĩ nhiên người đàn bà ấy chính là Mai Anh! Trôn lao tù, vượt hiểm nguy, xuyên đường dài, để gặp lại người yêu. Giờ đây ngồi bên cạnh người yêu cũng đúng y một người bằng xương bằng thịt mà nàng yêu thương say đắm đêm nào, thì tại sao tim nàng chẳng mấy may xúc động?

Ái tình quả thật kỳ dị, mà phàm những kẻ chưa biết yêu không thể nào hiểu nổi tâm sự của kẻ khác, nhất là tâm sự của Mai Anh. Nàng yêu một người đàn ông bất hạnh (theo sự tưởng tượng của nàng). Còn người đàn ông bên cạnh là một người bỏ vợ, hung hăng, lắm uy quyền, bảo nàng yêu sao được?

Đêm nay nàng chưa biết Nã Phá Luân sẽ đưa nàng đi đâu và làm gì? Nhưng nàng chán nản không muốn lên tiếng hỏi. Và lại nàng có nói gì, câu trả lời chỉ đấng cay mà thôi.

Nàng nhớ đến Đạt Sơn, người mà nàng oán ghét trước kia, giờ trong lòng hoàn toàn cởi bỏ hận thù. Nàng nghe cảm phục

chàng và hình như có ngọn gió mới thoảng nhẹ vào hồn? Ngọn gió ấy tuy nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ sức lộng buồm cho con tàu xuôi trên biển nước.

Nàng nghĩ ngọn gió ấy không phải là ngọn gió ái tình. Chắc nàng không yêu Đạt Sơn, song đã bắt đầu cảm phục và sinh lòng tin cậy, nên muốn theo chàng về chân trời mới...

Nàng cần phải ra đi để trốn bỏ dĩ vãng. Điều đó bấy lâu nàng đã tự nhủ thế rồi. Bây giờ chỉ còn sự dứt khoát. Và đêm nay...

Nàng đã dứt khoát được việc đi, ở... thì mọi việc kể như xong xuôi!

Tự nhiên nước mắt nàng muốn trào ra? Nàng không hiểu tại sao, nên nhắm mắt lại để dè nén cơn xúc động. Thật là lạ lùng! Chính nàng cũng không hiểu nổi được mình! Đã tìm được một hướng đi, một lối thoát, đáng lý nàng phải mừng, có sao lệ còn đổ?

Bất thành linh nàng nghe:

- Tên Mỹ đó là gì của nàng? Nhân tình chẳng?

Không buồn quay mặt nhìn NãPháLuân, Mai Anh lạnh nhạt đáp:

- Một người bạn trung thành. Thế thôi! Chính đêm nay chàng đã cứu thiếp khỏi nhà lao của bọn phản động, nơi mà thiếp bị bắt kể từ...

Nói đến đây nàng vụt ngưng, vì không muốn nhắc lại đêm hội ngộ bữa trước.

Bỗng nhiên nàng nghe giận con người ích kỷ này. Kể từ khi gặp ông ta, ông ta hạch hỏi nàng đủ điều. Thế tại sao ông ta không hỏi về sự biệt tích của nàng từ đêm hôm trước? Dù ông ta là hoàng đế, cũng là con người. Dù nàng không là vợ, không là người yêu của ông ta, ít ra ông ta cũng phải có lòng nhân mà nghĩ đến sự an nguy của người con gái đã cùng ông ân ái chứ? Chẳng lẽ làm hoàng đế thì cứ phải ích kỷ sao?

Nghĩ thế nàng quay mặt nhìn ông ta, hỏi giọng tức giận:

- Ngài hạch hỏi thiếp quá nhiều, thế tại sao Ngài không hỏi suốt tuần qua thiếp làm gì, ở đâu?

- Ta biết rồi!

NãPháLuân trả lời không bằng giọng khó chịu như khi ở trong nhà Hoàng hậu HoaPhi. Giọng nói của ông ngọt ngào, nhưng vẫn chưa đủ làm dịu lòng Mai Anh. Nàng hậm hực hỏi:

- Ngài biết gì? Biết thế nào?

NãPháLuân đáp xuôi:

- Ta ân hận những việc xảy ra cho nàng. Thôi đi! Điều ta thắc mắc hiện tại chính là người Mỹ của nàng. Nàng quen hẳn lâu chưa? Ở đâu?

Đàn ông là giống ích kỷ, nhất là hạng vua chúa! Dù ông ta có mấy ngàn đàn bà, dù ông ta không có thời gian đến với

nàng nào, nhưng ông ta vẫn không muốn cho bất cứ người đàn ông nào đến người đàn bà mà ông ta để ý.

Thái độ ghen của Nã Phá Luân làm cho Mai Anh thấy lòng ích kỷ của ông cao độ, chớ không vì yêu mà ghen. Nàng bực mình chọc tức:

- Chính Phan Xi Ra Me đánh cuộc với chàng bằng thẻ xác của vợ và chàng ta là người thắng cuộc.

Mặt hơi đỏ sẫm, Nã Phá Luân nói:

- Vậy chàng ta đúng là nhân tình của nàng chớ còn gì nữa?

Mai Anh sẵn giọng hỏi:

- Ngài nghĩ rằng hết thầy đàn bà ai cũng thuận lòng đem mình ra làm đồ chơi và ngoan ngoãn ngủ với người đàn ông khác theo đề nghị của chồng?

Nã Phá Luân làm thinh không biết trả lời sao về câu hỏi của Mai Anh. Mai Anh nói tiếp:

- Chắc Ngài chưa quên khi nãy thiếp có tường thuật rằng thiếp giết Phan Xi Ra Me?

- Nhưng nàng không giết Đạt Sơn Bô Fo? Ta biết lắm... nàng... nàng...

Mai Anh ngắt lời:

- Khi ấy chàng ta đã đi xa rồi.

Bồng dung nàng ôm mặt khóc, nói giọng tức tở:

- Ngài thắc mắc làm gì đời tư của thiếp? Thiếp có yêu ai, hay có ai yêu thiếp cũng đâu thiệt hại chi cho Ngài? Ngài còn cuộc chinh Đông, chinh Tây. Còn vô số đàn bà con gái quanh Ngài. Còn người vợ sắp cưới của Ngài. Còn quan quân, còn quyền uy, còn mọi thứ... Chứ như Thiếp đâu có gì mà Ngài muốn tìm tòi, muốn giành, muốn giựt?

Nàng phát cáu nói những lời xúc phạm đến hoàng đế và đình ninh Nã Phá Luân nổi trận lôi đình giết chết mình không chùng. Nhưng lạ lùng thay «ông chằng đảo Cột» bồng dung không muốn ăn thịt người? Có lẽ khi này ông hùng hổ no say rồi, nên bây giờ thắm mệt?

Sự thật MaiAnh đã làm! Vì bắt đầu từ giờ phút này «ông chằng đảo Cột» mới đáng sợ và cũng từ giờ phút này nàng không thể trốn thoát lưới tình của một vị hoàng đế!

NãPháLuân đưa tay kéo màn cửa sổ xe và nói bằng một giọng đùa cợt:

- Nàng nghĩ thế nào về tội khi quân phạm thượng với hoàng đế?

MaiAnh nín thinh không chôi cãi, vì biết mình đã nói loạn những lời xúc phạm tới ông ta. Chắc không ai to gan dám nói như nàng!

NãPháLuân lại lên tiếng:

- Nếu nàng không muốn ta trừng phạt, hãy mau mau nói lời tạ lỗi.

MaiAnh nghiêng mặt qua phía NãPháLuân định mở lời tạ lỗi, nhưng NãPhá Luân không để nàng nói, trám miệng nàng bằng một nụ hôn... y như nụ hôn của Sạc ĐờNi đêm nào!

Và MaiAnh lại mềm nhũn trong vòng tay quân vương!

* *

Bừng mắt vậy MaiAnh không nhớ mình đang nằm nơi hoàng cung và gian phòng nàng ngủ chính là phòng của Vua và hoàng hậu từ bao nhiêu thời đại.

Không có bút nào tả hết cái đẹp và huy hoàng của cung vua! Cũng nhờ nhìn thấy cảnh vật nàng mới nhớ đêm qua NãPháLuân đưa nàng về ngủ ở cung điện.

Lại thêm một đêm hoan lạc và tình ái mặn nồng đã làm nàng quên hết nỗi khốn khổ của tuần lễ ngục tù và cũng quên hết những lời phũ phàng của người yêu.

Cho hay đàn bà yếu đuối nhe dạ là như thế! Những câu nói chua chát và những cử chỉ hung hăng mới đêm qua đó, nàng đã quên hết. Bây giờ bên tai nàng chỉ còn văng vẳng tiếng thủ thi của người tình hoàng đế:

- Ái khanh có biết ta yêu ái khanh hơn hết không? Nàng là nàng tiên của ta, là chim họa mi của ta, là... là nữ thần của tình ái của ta. Chỉ có nàng mới đem cho ta sung sướng trọn vẹn trong giây phút ái ân.

MaiAnh nói:

- Nhưng nay mai hoàng thượng sẽ cưới vợ mới. Trước một công chúa Áo quốc, thiếp chỉ là phận hoa hèn cỏ dại mà thôi.

NãPháLuân cười dòn:

- TỨC cười quá! Nàng đừng nhắc đến người vợ sắp cưới của ta. Tuy là công chúa mà người mập ú thô bỉ, chứ đâu xinh đẹp như ái khanh? Ái khanh phải biết, đó là ta cưới vợ cho quốc gia, chớ không cưới vợ cho ta. Người xứng đáng đặt lên ngôi hoàng hậu phải là ái khanh.

MaiAnh nghe NãPháLuân nói thế trong lòng càng chua chát:

- Thiếp không mơ ước ngôi Hoàng hậu của Hoàng đế NãPháLuân, mà chỉ muốn làm vợ của Sac ĐờNi thôi.

NãPháLuân ôm nàng hôn lấy hôn để, vừa trả lời:

- Bây giờ nàng không là vợ của Sac ĐờNi đó sao?

MaiAnh muốn nói:

«Thiếp muốn làm vợ suốt đời, công khai trước pháp luật và mọi người».

Nhưng nàng nghĩ, có nói cũng bằng thừa! Yêu hoàng đế nàng phải chấp nhận tất cả, dù phải thiệt thòi.

NãPháLuân thấy nàng trầm ngâm nên lên tiếng:

- Rất tiếc ta không đặt được ái khanh lên ngôi Hoàng hậu, nhưng ta sẽ đưa ái khanh lên địa vị Hoàng hậu nhan sắc, của tiếng ca. Mà tất cả đàn ông sẽ quỳ lạy dưới chân ái khanh và ta sẽ là Vua của Hoàng hậu đó.

Mỗi lời nói của Nã Phá Luân còn văng vẳng bên tai nàng. Đêm qua tuy mệt lã người, nhưng không hiểu sao nàng ngủ rất ít?

Nàng vẫn vợ nhớ chuyện về trước, về sau... và nghĩ mãi không ra tương lai mình!

Nàng không theo Đạt Sơn qua Mỹ là chắc chắn rồi! Nhưng ở đây và sẽ ở đâu? Trở lại nghề cũ nơi dinh thự thân vương TaLâyRăn chẳng? Làm vợ bí mật cho NãPháLuân bao lâu nữa?

Bao câu hỏi trong đầu không được giải đáp làm tâm tư Mai Anh nặng trĩu. NãPháLuân vẫn còn ngủ say bên cạnh nàng. Trông chàng khi ngủ không khác gì trẻ thơ. Nét ưu tư của một vị hoàng đế trước vận mạng đất nước như tan biến mà những đường «khăn» lo âu ngoài chiến địa cũng tiêu đi!

Bây giờ trước mặt Mai Anh, người nằm đó rõ ràng là Sac ĐờNi khả ái hiền hòa.

Chuông nhà thờ ngân nga đổ 7 tiếng...

Bình minh đã lộ dạng rồi. Ngoài sân của hoàng cung đã nghe tiếng chân ngựa qua lại và tiếng kèn báo hiệu cũng văng vẳng từ xa.

Cánh cửa phòng ngủ chợt mở ra. Một người đàn ông nhón chân bước nhẹ vào. MaiAnh vội thụt đầu vào chần. Người ấy chính là CôngTăng, gia nhân phục thị cho Hoàng đế mà MaiAnh có gặp mặt một lần ở lâu đài BuTa.

Hắn đi nhẹ nhàng vào phòng và lượm nhặt các quần áo của NãPháLuân và của nàng quăng bừa bãi dưới nền nhà. Hắn xếp gọn gàng và đặt ngay ngắn trên ghế, rồi bước đến bên giường khẽ gọi:

- Thưa Ngài, đã 7 giờ sang. Tôi xin phép gọi Ngài thức dậy.

NãPháLuân rất sai thức. CôngTăng vừa mới gọi một lần đã ngồi chồm dậy. Mắt ông còn nhắm và ngáp một hơi dài, ông hỏi:

- Ngoài trời thế nào?

- Trời mưa! Thưa Ngài! Tuy nhiên không lạnh bằng hôm qua.

- Người đem trà nóng cho ta nhé!

CôngTăng bước đi. NãPháLuân kéo chần khỏi mặt Mai Anh, réo gọi:

- Dậy đi nàng lười biếng của ta!

NãPháLuân không hay MaiAnh đã thức từ lâu, nên cho tay cù lét nàng. Cả hai cùng cười vang.

CôngTăng trở vào dâng cho ông tách trà nóng. Ông trao cho MaiAnh và nói:

- Ta thích uống trà buổi sáng. Nàng uống trà với ta nhé?

Mai Anh nhận tách trà trên tay hoàng đế, hí hửng nói:

- Thiếp không ngờ Hoàng thượng cũng thích uống trà buổi sáng như người Anh.

- Vì ta là kẻ thù của họ nên cần phải biết phong tục của họ.

Thấy CôngTăng ngần ngại chưa đi, ông hỏi:

- Có việc gì hờ CôngTăng?

Người đàn bà mà Hoàng thượng cho gọi đang chờ bên ngoài.

- Được lắm! Người hãy đưa bà ta vào phòng và bảo bà ấy chờ ta ở đó nhé? Cho ta áo choàng và đôi dép trước đã! Cũng tìm cho cô này nữa.

CôngTăng vâng dạ lui ra. NãPhá Luân nhảy phăng khỏi giường và giựt tấm chăn khỏi người Mai Anh, đôi mắt say sưa nhìn tấm thân kiều mị của nàng lồ lộ phơi bày những đường cong tuyệt mỹ... Ông ngây ngất nói:

- Nàng có biết nàng có thể giết chết một hoàng đế không? Ta chỉ cần nhìn ngắm nàng, lòng đã chết ngất rồi. Huống hồ được ôm ấp nàng vào đôi tay thì nếu ta phải chết trên mình người ngọc cũng đáng đời lắm.

MaiAnh nằm sấp xuống gối cười khúc khích, nói:

- Nhưng hoàng thượng đã... mà vẫn phây phây như không.

NãPháLuân nghiêm giọng nói:

- Ta sợ đôi mắt và nụ cười của giai nhân còn hơn trăm trận chiến trường. Ngoài mặt trận ta không hề nao núng trước địch. Nhưng đối diện với nàng tâm trí ta bị u mê, thần hồn điên đảo, không còn trí óc minh mẫn xét đoán việc đại sự của quốc gia. Thế mới biết bên cạnh một người đàn bà đẹp nguy hiểm vạn lần hơn xong pha ngoài mặt trận.

MaiAnh ngược mặt lên nói:

- Nhưng thiếp chưa phải là giai nhân, nên hoàng thượng gần gũi thiếp mà không hề gì.

NãPháLuân nhìn nàng bằng đôi mắt tình tứ, nói:

- Trên thế gian này nếu nàng không được gọi là giai nhân, thì tất cả đàn bà khác không thể xem như đàn bà nữa! Và danh từ «phái đẹp» của nhân loại cũng bị hủy bỏ.

Ngừng một lúc ông lại tiếp:

- Thượng đế ban cho các loài hoa là giống xinh đẹp nhất trên mặt đất. Nhưng nếu đem đặt «ái khanh» vào vườn hoa trăm màu nghìn sắc ấy, thì triệu triệu hoa kia cũng héo úa tui hờn. Bởi vì hoa của ta là hoa biết nói, biết cười, biết làm cho

tâm thần thể xác của ta ngất ngây. Phải nói ái khánh là hoa thiên tiên mới đúng!

MaiAnh chúm chím cười, sẽ nói:

- Hoàng thượng nói chuyện nghe hay quá!

Nàng bỗng nhớ đến lời của thủ lĩnh RuLát, nhóm Hiệp sĩ áo đen hôm nào:

«Thiên hạ đồn rằng Sạc của cô là tay phong lưu đáo để, tán tình rất hay, làm tình rất giỏi, mà viết thư tình càng mê ly hơn nữa».

Bây giờ gần gũi Hoàng đế, nàng mới biết lời đồn của thiên hạ quả thật không sai! Những điều RuLát nói nàng thấy đúng cả rồi. Chỉ còn điều sau cùng «viết thư tình» nàng chưa được đọc, nên không có nhận xét ra sao?

Nàng vụt hỏi:

- Văn tài của Hoàng thượng đáo để lắm phải không? Thiếp mong có dịp được thưởng thức.

NãPháLuân cười hóm hỉnh:

- Ai bảo nàng ta biết cầm bút? Một chiến sĩ như ta, tay sung, tay gươm. Suốt đời xông xáo ngoài mặt trận, còn giờ đâu để rảnh tay cầm bút?

- Bởi thế mới tài! Thiếp nghĩ mãi không ra làm sao hoàng thượng có thể là người ướm át trên ngọn bút.

Có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài. NãPháLuân hấp tấp lấy chân đẩy lên người MaiAnh, nói khẽ:

- Nàng hãy trốn vào cho mau! Đừng để ai trông thấy thân thể ngọc ngà của nàng ngoài ta!

CôngTăng trở vào với hai áo choàng ngủ và hai đôi dép. NãPháLuân lấy áo choàng khoát vào mình. CôngTăng thấy thế lên tiếng hỏi:

- Hoàng thượng chưa muốn thay thường phục?

- Người làm nước trong bồn tắm cho ta nhé. Ta sẽ trở lại trong chốc lát.

Rồi ông căn dặn MaiAnh:

- Nàng gấp lau rửa, trang điểm, mặc xiêm y chờ ta nhé?

Ông quày quả bước đi. Một lúc không lâu trở lại, thấy MaiAnh xiêm y chỉnh tề, tóc tai vén khéo, ông mừng rỡ vỗ tay reo:

- Được lắm! Đàn bà nhanh nhẹn như nàng hiếm có lắm! Nàng làm quân sĩ cho ta được đấy.

MaiAnh cười, nói đùa:

- Vậy Hoàng thượng có bằng lòng tuyền thiếp vào binh chủng của Ngài không? Thiếp biết cỡi ngựa, bắn súng và đánh kiếm giỏi.

- Ta biết ái khanh của ta giỏi lắm. Nhưng không được đâu! Nếu ái khanh cũng ra chiến trường, chắc ta phải bại trận vì không còn tâm tư để chiến đấu. Tốt hơn ta đem giấu ái khanh một chỗ. Ái khanh theo ta nhé?

Ông vừa nói vừa nắm tay MaiAnh dắt đi ra văn phòng. Nơi đó người đàn bà mà MaiAnh có gặp nhiều lần trong các buổi tiếp tân ở dinh thự TaLâyRăn đã ngồi sẵn đó. Chính là bà HamLinh.

Nàng và người ấy mỉm cười chào nhau. NãPháLuân lên tiếng:

Nếu cả hai cùng quen biết trước ta khỏi giới thiệu. Ta đã nói chuyện với phu nhân HamLinh và gửi nàng đến ngụ nơi tư dinh của phu nhân.

Đó là nơi kín đáo, không ai dòm ngó. Nàng ân nhẫn lưu lại đó chờ ngày ta đưa tên tuổi nàng thành một danh sĩ lừng lẫy vang dội khắp Âu châu, mà ai cũng đều si mê tiếng hát của nàng.

Bà HamLinh mỉm cười nắm tay MaiAnh ra vẻ thân mật nói:

- Ta mừng cho nàng được lòng sủng ái của Hoàng thượng. Nhan sắc của nàng quả thật không uổng! À, nhờ đâu nàng thoát khỏi Thân vương TaLâyRăn dễ dàng quá vậy?

NãPháLuân ngắt lời:

- Ta không muốn nhắc đến việc đó nữa! Nào hai phu nhân nên kíp ra đi. Xe chờ đợi quá lâu bên ngoài. Ta còn nhiều việc phải làm.

Ông hấp tấp bước đi, nhưng không quên dặn MaiAnh lần chót:

- Tối nay ta sẽ đến đó gặp nàng. Nhớ giữ gìn sức khỏe để cho giọng hát thanh tao mãi và cũng nhớ là không được nghĩ đến ai khác ngoài ta đó nhé?

Hai người đàn bà sánh vai nhau ra khỏi hoàng cung. Ngựa xe đã chờ sẵn ngoài ngõ. Vừa vào chỗ ngồi HamLinh đã lên tiếng:

- Trời ơi! Hoàng thượng ghen quá là ghen! Ta những tưởng con người chỉ biết ham mê các cuộc chinh phục chẳng bao giờ biết say đắm đàn bà chớ! Té ra con người háo thắng ngoài chiến trường vẫn là con người ươn ạt nhất.

MaiAnh dàu dàu nói:

- Ngài càng ươn ạt bao nhiêu thiếp càng khổ sở bấy nhiêu. Bởi một người mau si mê là người dễ quên hơn ai hết. Ví như Hoàng hậu HoaPhi Ngài không từng si mê đó sao?

- Nàng lý luận đúng lắm! Chính ta là kẻ van lạy cầu khẩn Hoàng thượng hủy bỏ việc ly hôn với Hoàng hậu, nhưng bất thành!

MaiAnh ngao ngán thở dài. HamLinh lại hỏi:

- Trường hợp nào nàng gặp hoàng đế?

Mai Anh kể rõ sự tình và nói:

- Chỉ tội nghiệp cho người bạn của tôi bị thương không biết sống chết ra sao? Cho dù tôi không theo chàng, cũng muốn biết tin tức của chàng và cũng muốn gặp chàng để giải bày lý do.

- Nàng yêu chàng ta không?

Mai Anh lắc đầu và trả lời một cách khẳng khái:

- Chắc chắn là không! Nhưng thiếp cảm phục một người dũng cảm, quân tử, chấp nhận những lỗi lầm của mình, ân hận và muốn chuộc lỗi. Tuy nhiên giữa thiếp và chàng chỉ có tình bạn thôi.

Ham Linh nói:

- Như vậy, có thể sớm hoặc muộn nàng sẽ yêu chàng ta.

Mai Anh cười nhẹ hỏi:

- Thiếp đã yêu hoàng thượng, làm sao có thể yêu người khác?

- Tại sao không?

- Tại vì con tim đã có chủ rồi.

- Trong đời nàng có thích mặc hoài một cái áo không?

- Dĩ nhiên là không!

- Tình yêu cũng thế! Chẳng lẽ yêu hoài một người đàn ông không chán à?

MaiAnh lắc đầu:

- Trời ơi! Sao phu nhân lại ví tình yêu với áo quần?

HamLinh vẫn tiếp tục nói:

- Nàng còn trẻ lắm, chưa hiểu đời nhiều đâu! Để nàng xem! Một ngày kia nàng sẽ thấy trong đời người đàn bà yêu hai người đàn ông là thường, mà có khi còn nhiều hơn nữa.

MaiAnh ôm mặt nói:

- Ôi thôi! Điều đó thiếp sợ lắm và cũng không mong như thế.

Xe đã về đến nhà. MaiAnh được nữ chủ nhân đưa vào một gian phòng sang trọng, tới tới trong nhà được đến trình diện từng người. HamLinh nói:

- Nàng hãy viết một phong thư để ta sai gia nhân đến dinh thự TaLâyRăn lấy áo quần và vật dụng của nàng.

MaiAnh nói:

- Việc lấy đồ đạc nơi nhà Thân vương không gấp, chỉ xin phu nhân kịp sai người đến khách sạn «Khải Hoàn» đường CêRu hỏi thăm tin tức của ĐạtSơn Bôfo và những người bạn của thiếp ở đó như AnDu và Chư.

HamLinh cười xuề xòa:

- Thì nàng cứ viết hai phong thư để hai gia nhân của ta cùng thi hành hai phận sự một lượt.

MaiAnh ngồi viết hai phong thư. Một gởi cho Thân vương và Vương phi xin lỗi vì lý do riêng nàng không thể trở về dinh thự và xin phép được lấy những vật sở hữu của nàng. Bức thư vẫn tắt không nói lý do vì sao.

Riêng thư gởi cho ĐạtSon, nàng chỉ cho biết địa chỉ của HamLinh và hẹn chàng cùng AnDu và Chư gấp tới gặp nàng. Hai bức thư vừa được giao cho hai gia nhân ra đi. HamLinh trở lại vấn đề:

- Nàng thật không yêu anh chàng Mỹ?

- Thiếp chắc như vậy.

- Thế người ta có yêu nàng không?

Mai Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Thiếp nghĩ chắc cũng không! Chàng là người tốt, những việc xảy ra với PhanXi chàng không có ý, mà một người quân tử biết ân hận việc mình làm, nên chàng muốn đền đáp những thiệt thòi trong đời thiếp. Chàng lo lắng cho thiếp để lương tâm không bị cắn rứt, thế thôi!

- Chẳng bao giờ chàng ta lên tiếng đòi nợ đêm động phòng mà PhanXi đã thua cuộc sao?

MaiAnh cười dòn:

- Lẽ nào chàng nông cuồng như vậy thì thiếp đâu thèm nhìn mặt? Phải thành thật mà nói có lẽ chàng cũng chiêm ngưỡng thiếp... Nhưng yêu thì... Chàng là con người lạ lắm! Chắc không biết yêu đâu! Hoặc giả có yêu chẳng là yêu con tàu, yêu sóng nước, yêu những người thủy thủ của chàng....

HamLinh không cãi lập luận của MaiAnh, song trong lòng thâm nhủ:

«- Chắc chắn là anh chàng Mỹ yêu MaiAnh và MaiAnh cũng yêu, hoặc sẽ yêu chàng ta. Có điều nàng không hiểu người, mà cũng không biết mình. Một lầm lằm lờ đáng tiếc trong đời nàng vậy!»

HamLinh nghĩ như thế nên quyết gặp «người hùng của biển cả» xem dung nhan thế nào?

Trong khi ấy MaiAnh nghe lòng rộn rã chờ đợi giây phút gặp lại những người bạn mà giờ đây nàng nghe thân thiết trong đời.

Một giờ sau có tiếng nhận chuông ngoài ngõ. MaiAnh và HamLinh ngồi sẵn nơi phòng khách. Một gia nhân mở cửa và đưa vào hai người đàn ông, một già một trẻ. Người lớn tuổi khoảng độ 50, vóc người nhỏ thó, mình khoác chiếc áo choàng đen rộng. Còn người trẻ tuổi khoảng 15, 16, thân hình vạm vỡ, nét mặt thật thà chất phác.

HamLinh nghĩ rằng người lớn tuổi là ĐạoSơn nên hơi thất vọng, vì thấy «người hùng biển cả» không có vẻ «hùng», mặc dù ăn mặc trang trọng.

Người ấy bước đến trước mặt hai người đàn bà, dõ nón nghiêng mình chào một cách trịnh trọng như các “hiệp sĩ” đời xưa.

Đôi mắt ông ta hí hửng nhìn MaiAnh và giọng nói cũng hí hửng:

- Kính chào nhị vị phu nhân⁴. Thật hân hạnh cho tôi được đặt chân chốn này.

HamLinh khó chịu hỏi nhỏ MaiAnh:

- Anh chàng thủy thủ đó sao?

- Không! Đây là bác AnDu, người bị bọn áo đen bắt cùng giam một chỗ với thiếp. Còn đây là Chư, chú em đã cứu thiếp khỏi chốn lao lung. Cả hai đều là ân nhân.

Rồi nàng cao mày hỏi AnDu:

- ĐạtSơn đâu hở bác? Tại sao chàng không đến một lượt với bác?

AnDu tươi cười đáp:

- Có chứ! Có điều ĐạtSơn đến bằng lá thư, chớ không bằng con người bằng xương bằng thịt. Chàng ta phải lấy xe đến Năng để kịp giờ khởi hành của chuyến tàu về Mỹ. Bác cố

⁴ Giai cấp quý tộc ở xã hội Âu châu thời trước gọi phái yếu bằng phu nhân, dù là gái chưa chồng, bất luận bao nhiêu tuổi.

ý kéo ĐạtSơn đến đây gặp cháu, nhưng chàng bảo «vô ích!» và hấp tấp chia tay với bác.

- Đi? Không muốn gặp cháu? Không muốn già từ cháu?

Câu hỏi của nàng như tiếng kêu tuyệt vọng và gương mặt đang tươi như hoa khi nãy vụt ử dột tái tê.

Thái độ của nàng không qua khỏi đôi mắt dò xét của HamLinh.

Chẳng hiểu sau nàng không yêu người ấy, nhưng chàng ra đi mà không một lời từ già làm nàng cảm nghe đau nhói ở tim. AnDu cho tay vào túi lấy ra một phong thư rồi nói:

- Bác nghĩ chắc những lời già từ trong thư này.

MaiAnh không lấy thư mà hốt hoảng hỏi:

- Thế còn vết thương của chàng?

Vết thương đó đâu thấm thía gì với con người phong trần như chàng ta? Chỉ sợ là vết thương nào khác kia! Mà thôi! Cháu còn muốn theo ĐạtSơn qua Mỹ không?

- Không! Chắc chắn là không! Bây giờ không thể đi được nữa rồi.

AnDu nhếch môi cười:

- Đã thế cháu còn mong người ta đến đây chi nữa? Thôi hãy nhận thư này và đọc những lời già từ của chàng ta, chắc là phải dài dòng hơn lời bác nói.

MaiAnh lấy thơ, run run mở ra đọc ngẫu nhiên:

«Tại sao cô không nói trước cô là của ông ta, thì tôi đâu có làm điều lộ bịch? Tôi biết cô không thể nào sống ở xứ tôi. Thôi cầu chúc cô tràn đầy hạnh phúc... Một ngày nào đó nếu cô cảm thấy hạnh phúc hiện tại chưa chát thì hãy nhớ rằng tôi còn đó... Tôi còn để trả một món nợ... Và chẳng điều hiểm nguy trong đời cô chưa dứt thì tôi vẫn còn băn khoăn lo lắng cho cô và trước sau tâm chân tình của tôi đối với cô vẫn không thay đổi.

Một lần nữa mong cô hưởng trọn hạnh phúc – ĐạtSơn.»

Có mấy hàng chữ mà nàng đọc nhiều lượt vẫn không biết thư nói những gì? Tâm tư rối loạn mà MaiAnh không hiểu vì sao? Phải chăng tình cảm giữa nàng với ĐạtSơn chỉ thuần nhất là tình bạn? Phải chăng nàng chỉ thất vọng vì không gặp bạn để nói lời tạ lỗi, bởi nàng đã hứa ra đi, giờ chót lại thất tín?

Nàng không thể hiểu được mình và nghe xốn xang đau xót khi nghĩ tới việc ĐạtSơn hồi hải ra đi giữa lúc thương thế chưa lành. Nàng tự hỏi:

«Không biết có phải vì nàng là người tình của Hoàng đế mà không cho chàng rõ trước, nên tự ái của người đàn ông khiến chàng không muốn gặp nàng, dù cả hai chỉ xem như bạn?»

Trong một phút chốc MaiAnh có cảm tưởng như vừa mất một vật gì quý giá và cũng kịp nhận rằng người đàn ông ấy trở thành quan trọng trong đời nàng, vì sự vắng mặt của chàng ta làm nàng mất cả niềm vui.

Nàng ngược mắt lên, bắt gặp đôi mắt của AnDu nhìn nàng đầy vẻ thương hại nên hổ thẹn quay mặt đi. Bỗng nhiên nàng không muốn ai thương hại mình, nên cố gượng cười thật vui và nói hơi to giọng để lấn át nỗi tuyệt vọng buồn khổ:

- Bác AnDu bữa nay mặc bảnh quá! Bác ngồi xuống đây kể chuyện cho cháu nghe coi, bác hiện ở đâu?

- Ông bạn ĐạtSon của chúng ta có cho bác mượn ít tiền đủ để thuê căn phòng cũ. Bây giờ bác phải tìm việc làm để nuôi thân.

Cho đến bây giờ Chư mới lên tiếng.

Từ lúc gặp MaiAnh, cậu ta chỉ mở miệng cười toe toét, nhưng sau đó thấy nàng buồn rười rượi vì không có sự hiện diện của ĐạtSon, nên Chư cụt hứng ngồi im thin thít. Lúc này là lúc cậu ta lên tiếng:

- Cô nương biết không? Ông ĐạtSon hỏi em có muốn theo ông qua Mỹ, ông sẽ cho theo. Ông chờ em suy nghĩ và hỏi lại ba má em. Lần sau ông trở qua rước em. Riêng em, chỉ mơ ước chừng đó.

MaiAnh sợ không dám nghĩ tới «người ấy», nên bắt chuyện với AnDu và Chư. Nào ngờ câu chuyện thời sự của hai người cũng đều liên quan đến cái tên mà MaiAnh sợ không dám nghe. Chư lại vô tình nói tiếp:

- Ông ấy là người phóng khoáng dễ chịu hết sức. Ông lại vô cùng tế nhị. Nhưng em thích nhất vẻ mặt lẳng tử của ông ta...

- Đêm qua em ngủ nhà bà nội có thích không?

Nàng không dám nghe thêm về người ấy, nên hỏi lảng qua chuyện khác. Chư chưa kịp đáp, HamLinh vụt lên tiếng hỏi:

- «Hiểm nguy» gì mà ông ấy nói trong thư?

HamLinh vừa nói vừa trả thư của ĐạtSơn cho MaiAnh. Từ nãy giờ bà lặng yên dò xét nàng. Thấy nàng có vẻ bồn loạn vì không gặp lại con người mà nàng tuyên bố: «không bao giờ yêu», bà cười thâm. Khi MaiAnh trao bức thư của ĐạtSơn cho bà đọc, bà hân hoan lắm, vì muốn tìm hiểu «người hùng biển cả» mà MaiAnh bỏ rơi như thế nào?

MaiAnh phân vân đáp:

- Chính thiếp cũng không biết hiểm nguy gì trong đời mình? Nhưng lạ lùng là chàng có tài tiên đoán! Như lần vừa qua, trước ngày bọn «hiệp sĩ áo đen» bắt, chàng đã cảnh cáo thiếp và khuyên nên gấp rời dinh Thân vương Ta-lây-răn. Nhưng thiếp không tin lời chàng nên mới gặp họa. May mà số mạng còn dài.

Nàng thở ra khi nghĩ đến chuyện cũ. Bỗng nàng hỏi HamLinh:

- Phu nhân nghĩ thế nào về bức thư này?

- Còn nghĩ thế nào nữa? Người này nếu không yêu nàng, thì cứ đem đầu ta ra mà chặt. Riêng ta, ta tiếc không được gặp người ấy.

- Tại sao?

- Tại vì... nét chữ và giọng văn người ấy ta thích.

Bà nói câu này để trả lời MaiAnh kèm với nụ cười chế nhạo. Rồi bà nói cho AnDu nghe:

- Trong đời tôi thích yêu nhiều người đàn ông. «Người hùng biển cả» này thuộc loại người tôi mê đấy. Này ông AnDu! Khi nào chàng ta trở lại, nhớ phải giới thiệu chàng cho tôi đấy nhé?

AnDu dí dỏm trả lời:

- Việc ấy tôi sẵn sàng! Trẻ đẹp như phu nhân thì làm việc này dễ dàng cho tôi.

Không hiểu sao MaiAnh không muốn cho hai người bàn chuyện ĐạtSon? Nàng chen vào:

- Bác AnDu là người lắm tài phu nhân ạ! Thiếp quên giới thiệu Phu nhân, ông vốn là hoàng tử nước Hy Lạp đó.

AnDu cười hì hì nói:

- Một hoàng tử không có đất dung thân mà nói chi nữa?

- Nhưng bác là người bá nghệ. Cháu sẽ trình với Hoàng đế về tài nghệ thập toàn của bác để Ngài tin dùng. Bởi vì bác không thể sống ăn không ngồi rồi, phí uổng một đời!

- Ta cảm ơn cháu. Nhưng nghề của ta hiện tại là chăm sóc cháu. Ta đã chọn rồi!

Ông nói như vậy, vì ĐạtSơn trước khi ra đi đã căn dặn ông phải lo cho MaiAnh. Chàng cho biết mọi hiểm nguy có thể xảy đến cho nàng và nhờ ông thay chàng ở bên cạnh săn sóc che chở cho Mai Anh.

ĐạtSơn trao cho ông một số tiền để ông có phương tiện sinh sống và có thời giờ trông chừng Mai Anh. Chàng cho ông cả địa chỉ của người bạn ở sứ quán Mỹ để phòng khi có tai họa hiểm nguy xảy đến MaiAnh, AnDu có thể nhắn tin chàng.

Lối xử sự của ĐạtSơn làm ông cảm phục. Ông biết ĐạtSơn yêu MaiAnh nhiều. Cho dù chàng không nói ra, ông cũng biết tình yêu của chàng đối với MaiAnh là thứ tình yêu cao thượng, mà chàng không hề nghĩ đến nỗi đau khổ của mình, chỉ mong sao cho người yêu được hạnh phúc.

Giả như AnDu có khuyên MaiAnh nên chấm dứt mối tình không tương lai với Hoàng đế NãPháLuân để yêu ĐạtSơn, nhất định chàng không muốn, mà có khi còn phản nộ với ông.

Bởi người đàn ông nào cũng có tự ái, nhất là đối với ĐạtSơn, con người sống vẫy vùng nơi chân trời góc bể thì cái khí phách càng hơn.

Ông đã chấp nhận lời thỉnh cầu của ĐạtSơn là giúp cho MaiAnh hạnh phúc. Vậy bổn phận của ông là chịu theo ý muốn của nàng. Mong ước nàng ông phải thực hiện. Bởi thế ông hỏi:

- Cháu định trở thành danh sĩ phải không?

MaiAnh đỏ mặt đáp:

- Điều đó đâu tùy thuộc ở cháu? Cháu muốn nổi danh, mà nếu không ai thích tiếng hát của cháu thì cũng chẳng được tích sự gì.

HamLinh từng nghe MaiAnh hát trong các buổi tiếp tân lúc trước, liền nói:

- Nàng hát hay lắm! Ta tin chắc tên tuổi của nàng chỉ một sớm một chiều mà thôi. Và lại Hoàng đế đã muốn đưa nàng lên ngôi «nữ hoàng của nghệ thuật», thì con đường của nàng có còn gì là khó khăn?

Bây giờ đã quá trưa, gia nhân đã bày dọn bữa ăn. Phu nhân HamLinh lên tiếng mời AnDu và Chư ở lại ăn trưa.

Tuy MaiAnh vẫn chưa quên được sự vắng mặt của ĐạtSơn, nhưng nhờ có AnDu hay pha trò diễu cợt và Chư ngây thơ hồn nhiên, nên MaiAnh cũng đôi buồn làm vui. Nhất là sự tiếp đón nồng hậu của gia chủ đã làm cho mọi người vô cùng thoải mái.

* * *